Ч. 187 (13.426). Львів, четвер 20. липня 1933. Poсztowa opłata uiszczona ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Конференція у Льондоні і пакт у Римі.

Женева, липень 1933.

Один з найвизначніших швайцарських денникарів приніс статтю під титулом „Льондонське фяско", в якій між іншим пишеться: „Льондонська конференція не принесла ніякого господарського поступу, гірше того, її дотеперішній результат дуже подібний до банкротства розуму і моралі". Цей песимістичний осуд швайцарського дневника тим більше зрозумілий, що Швайцарія належить до держав золотої виміни, які дуже обурені на Америку за її інфляційну політику. Часопис цей віщує також, що інфляція Америки ні до чого доброго не доведе, та покликується на приклад Англії, де після коротких початкових успіхів розвиток крізи пішов далі своїм шляхом.

Песимізм швайцарських економістів можна дуже добре розуміти, але зовсім не треба його поділяти. Навідворот, Льондонська конференція виконує добре своє завдання. Вона виявляє неможливість перемогти світову крізу дотеперішніми засобами і на економічному полі. Вона виявляє брак чинників якоїсь спільної акції великих держав на терені світового господарства. Економічна конференція у Льондоні дає передовсім економію часу, потрібного для ствердження деяких фактів світової ваги.

Поріжнення між Америкою та державами золотої виміни треба витати, бо як одна так і інші ріжнобіжно прийдуть до переконання, що інфляція може перемогти світову крізу так-же мало як і тверда золота валюта.

Коли швайцерський часопис говорить про „банкротство розуму і моралі", то він має слушність, хоч очевидно не в тому розумінні, в якому це говорить. Завдання Льондонської конференції булоб виконане в повній мірі, колиб вона не лише виявила банкротство розуму й моралі, а й допровадила до зрозуміння того, в чім саме це банкротство полягає. Але вимагати від неї і того, значило би вимагати забагато.

Засліплення, з яким дискутують у Льондоні, очевидно, непридатні засоби поборення світової крізи, доводить зайвий раз, що світ дійде до переборення цеї крізи не еволюційним шляхом, а революційним. І з цього погляду з повним правом можна би сказати: чим гірше, тим краще.

До якого ступня „банкротства розуму" дійшла конференція доводить найбільше яскраво факт обговорення господарського пакту ненападу, проєкт, який внесла радянська делеґація та підтримали представники Польщі, Туреччини і вільної держави Ірляндії. І справді, пакт господарського ненападу пропонує держава, ціла політика якої від пятнацять років є безперервною низкою нападів на господарство інших держав. Нападом на господарські інтереси інших держав є монополь зовнішного торгу московського уряду та недопущення вільного торгу чужинців з населенням СРСР; нападом на самі основи вільної праці в цілім світі є широке користування московського уряду з примусової праці соток тисяч вязнів та заведення кріпацтва у промислі та сільськім господарстві; бойкотом чужих товарів є господарська „незалежність" більшовицької держави; грабованням інших держав є відмовлення більшовиків платити державні борги; глузуванням з нормального розвитку світового господарства є ціла комедія „соціялістичного будівництва", що має прикрити хижацький похід московського шовінізму. Коли Льондонська конференція навіть цього не розуміє, то її ніхто не поможе.

*

В той час, як льондонські Сизифи безуспішно намагаються вдержати камінь світового господарства, що нестримно котиться вділ, у Римі підписали пакт чотирьох держав; повстало знаряддя світової політики, що справді моглоб урятувати Европу і цілий світ. Але на превеликий жаль до того знаряддя бракує ще сили, яка могла би його порушувати — єдности і справжнього порозуміння між чотирма великими державами Европи. Це тим більше шкода, що по очевидній безуспішности економічної конференції в Льондоні приходить тепер черга на політиків показати, що вони можуть вдіяти для поборення світової крізи.

На пакт чотирьох „Журналь де Женев" дивиться досить песимістично, називаючи його оперовим ефектом. Підписання пакту в Римі плянували спочатку в більше врочистій формі, для цього мали зїхатися в Римі всі його творці. Але, „що може сказати німецький канцлер голові французької ради міністрів навіть у присутности Мекдональда та Мусолінія? Гітлер зажадав би кольоній, аншлюсу, польського коридору! А що відповів би Делядіє? Він відповів би на все це — ні".

Становище в Римі є в тому відношенні краще ніж становище в Льондоні, бо в Римі вже мають знаряддя для поборення світової крізи і стоять бодай на властивім, себто політичнім ґрунті. Але як у Льондоні так і в Римі перебувають великі держави все в тім-же самім зачарованім колі традиції та обмеженого кругозору. Поворот кольоній та коридору Німеччині та її злука з Астрією не лише не усунули би світової крізи, а й ледви чи поліпшили би значно економічний стан самої Німеччини. Можливо навіть, що ослабили би на якийсь час її стремління шукати рішучого виходу з сучасного становища для себе самої і цілого світу.

Становище в Римі краще ніж у Льондоні не тому, що політичне „банкротство розуму" менше ніж економічне, зовсім ні. Зрештою революція світових відносин потребує розуму значно менше ніж інших елементів людського духу: Розпалення пристрастей та злука стремлінь великих націй у момент великої катастрофи можливі на політичнім але не на економічнім терені.

У Москві не вірять справді в можливість великої спільної акції „буржуазних" держав Европи. „Бакротство розуму" в Льондоні та Римі викличе безперечно шалену радість у Москві; але сміється той, хто сміється останній. Більшовицькі хамелеони зробилися в останньому часі найбільш „консервативним" табором у цілім світі; отже найбільше бояться поважних змін у міждержавних відносинах.

М. Данько.

За створення ідеалу.

(Допис з Америка).

Ню Йорк, 30 червня 1933.

Джордж Воррен, директор Інтернаціональної переселенчої служби, виголосив недавно у Брукліні відчит про звязки американської іміґрації зі старим краєм. Він твердить, що одна третина населення Злучених Держав — це іміґранти, коли зачислити до іміґрації не лише тих, що самі переселилися до Злучених Держав, але й їх дітей і внуків. Отже зачисляє три ґенерації, але під умовою, що вони вдержують ще звязки з родиною чи громадянськими установами у краю перших іміґрантів.

Є політичні теоретики, які кажуть, що народи-нації це територіяльні суспільства, злучені сентиментом уродження й авторитетом влади. Ця засада підходить саме під поняття американізму і кожний, хто обсервує американську су... ...ходить до висновку, що якраз тому власне Америка не є в повному значінні нацією. Тут схрещуються найріжнородніші національні ідеали і ще багато літ мине, заки американська нація стане нацією в европейському розумінню. Коли до цього додати ще вплив клімату на творення характеру нації, то можна врозуміти, як повільно мусить творитися американська нація з отих найріжнородніших гуртків іміґрантів, що виростали під впливом ріжних культур, кліматичних відносин та державних влад.

Цікаве, що серед американського інтелектуального світу не брак критиків, які зовсім добре орієнтуються у тих трудноща х творення нації і не скривають своїх помічень. Так напр. Ван Вік Брукс у своїх „Нарисах у критиці" розписується ширше про „інтелектуальних доробкевичів" в Америці, а при кінці приходить до висновку, що Америка це остров, де всевладно панує німфа Кірке, яка переміняє в безрог чи не цілу свіжу іміґрацію. На підтверджиня цього відкриття, наводить факти, що кожна іміґрація тратить в Америці все, що принесла сюди доброго з рідного краю, а приймає з американського життя те, що є найгірше, в першу чергу непереобірчиву погоню за богацтвом. Крім того звертає Брукс увагу, що чужинні письменники, коли осядуть в Америці, тратять свій талант і мовкнуть.

На такому підкладі виростає також і американсько-українська громада. Коли взяти під увагу, що початки української іміґрації в Америці датуються вперед яких 60—70 літ, коли то національний ідеал не був скристалізований у масах, а в додатку сюди їхали тоді найбідніші елементи не для якоїсь ідеї, а просто для прожитку, коли з кругів так званої „інтеліґенції" переносилися до Америки хіба втікачі перед справедливістю або молоді недокінчені студенти-фантасти, то можна собі представити, яке пекло мусіло повстати серед першої української громади за океаном. Тому не диво, що перші священики, які сюди прибули, не мали досить моральних сил, щоби в тому пеклі витримати і самі заломилися. А коли опісля прийшли сюди і статочні світські люди, навіть з повною вищою освітою, то й вони не були як слід приготовані на ті просто жахливі відносини, погіршені ще у великій мірі деморалізуючим впливом православної російської місії. Деякі з тих одиниць рятувалися перед моральним упадком утечею зпосеред громадянства, а деякі вмовили в себе, що „Україна це я" і арроґували собі виключний монополь на українство. Коли дірвались якогось платного становища при українській установі, просто засіли і не допускають нікого іншого навіть до голосу в громадських справах. Про якусь ліцарськість чи геройство особисте в них нема мови, а бувають випадки, що фізичним насиллям утримуються при здобутих позиціях.

Серед таких менше-більше відносин проповідується тут національні ідеали, вкладається незвичайно велику кількість енерґії на втримання якогось віби-громадянського життя і збирається гроші „на визвольну боротьбу". А рівночасно робиться заходи для „врятування молоді", уже тут вихованої, „для української справи"...

Нехай нікому не буде обидно, коли автор отсих помічень скаже, що серед *такої* „праці для народньої справи" затрачується дійсний ідеал, а на його місце приходить царство німфи Кірки. Коли в місяці травні цього року відбувалася конвенція Українського Народнього Союзу, то один тут роджений українець, що був делеґатом на цю конвенцію, так схарактеризував отсей найвищий народній ареопаг: „Вони всі сто відсоткові українці — *але для себе!*".

Коли такий процес буде відбуватися далі, то з нашої іміґрації не буде мати користи Україна, а заки українська іміґрація стане американською суспільністю, то в міжчасі вона для Америки також буде непридатна. Отже власне, щоби цей переходовий час використати для добра українського народу, над цим повинні призадуматися не лише американські провідні одиниці, але й всі ті українці, що живуть у інших частях світа, а мають до цього спромогу. Як довго ще хтось хочби лише на словах причисляє

себе до української нації, треба пробувати зробити його корисним для нації. Американський уряд цьому не може бути противним, бо всетаки ліпше для Америки мати ідейних людей, ніж духовий пролетаріят, що в своїй бездійности пускається в погоню за легкою наживою. Зрештою такі спроби, щоб заохотити ум ще не-замериканізованої імїґрації, переводять інші групи, між ін. жиди, і це виходить їм на користь.

Очевидно, це не легка справа перемінити чоловіка самого і його внутрішній світ. На це треба великих зусиль. Але, коли теперішня ґенерація української імїґрації вже не має ідеалу, то як може вона мати взагалі ціль життя? — Первісні імїґранти жили скупчені біля своєї української греко-католицької церкви і давали жертви на старокраєві цілі. Сьогодні цей світогляд цілковито впав. Єдинство церкви розбите безповоротно, а єдиний ідеал: давати на краєві цілі, не вистарчаючий для тут родженого покоління. Отже нема фактично американсько-українського ідеалу, а те, що витворюється „джабовий патріотизм" (шукання за роботою при українських установах), оправдує хіба осторогу Франка: „Хто вас хлібом накормить, той враз з хлібом піде до гною...".

Але хоч спробуймо творити цей американсько-український ідеал. Все одно, не зашкодить. Старий Сенека мудро написав: „Ідео пеккамус, квія де парте віте омнес деліберамус. Де тото немо деліберат" — „Тому ми робимо прогріхи, що все говоримо про частину життя. Про цілість ніхто не говорить".

Якби ми взяли українське життя як цілість і в нього вмістили й життя американсько-української громади, то може в цей спосіб ми прийшли б до деяких результатів.

Спробуймо зреалізувати гасло створення Американсько-Українського Конґресу як засобу для обєднання всіх гуртків і напрямків української еміґрації, а то й імїґрації, в Америці. Через Американсько-Український Конґрес увійдімо у звязки з Всеукраїнським Конґресом. Тоді осягнемо в першу чергу те, що тутешні провідні патріоти не будуть самі двигати відповідальности за долю тієї імїґрації, а рівночасно вони піддадуться під якусь громадянську українську контролю, яка допоможе їм знайти себе самих, коли вони нераз цілком губляться в дорозі засобів праці, а ще частіше у виборі шляхів, як стануть на роздоріжу. Коли між старшою громадою буде одноцільність у роботі у звязку з соборно-українською ідеєю, тоді молодь не буде нарікати, що ми не знаємо, що то таке та Україна, коли наші батьки безнастанно ворогують між собою. Може через Всеукраїнський Конґрес прийде тісний звязок з Американсько-Українським Конґресом, а через нього якийсь американсько-український ідеал.

Сказано в книгах премудрости, що чоловіка треба провадити до осягнення щастя, бо мало є самостійних каменярів. Таксамо треба провадити і громаду і націю.

Д-р Семен Демидчук.

Після виключення ред. Д. Паліїва з УНДО.

Деякі пояснення та доповнення до енунціяції „Нового Часу".

ЗАЯВА Б. ЧЛЕНІВ ЦК УНДО.

Виключений з партії ред. Дм. Паліїв і виступивші з партії пп. В. Кохан і П. Постолюк (п. Постолюк був заступником члена ЦК.) оголосили в „Новому Часі" заяву, в якій читаємо:

„причиною нашого виступлення є засадничі розходження з більшістю Центрального Комітету УНДО в поглядах на політику цеї партії. Наше становище виясуємо так на сторінках преси, як рівнож на прилюдних виступах у Львові і в краю".

Очевидно, що треба тільки повитати те, що пп. Постолюк, Кохан і Паліїв зясують докладно напрямні своєї політики прилюдно як у пресі так і на публичних виступах. Ждемо на те з цікавістю, тим більше, що досі вони цього не зробили.

Одначе ця заява кінчиться ще таким закликом:

„Усіх членів УНДО, які задумують піти нашими слідами, просимо *перед резиґнацією з членства УНДО* (підкреслення наше — Ред.) порозумітися з нами на адресу: Дмитро Паліїв, Львів, Боїмів 4."

Цей заклик передруковуємо разом з адресою на те, щоби всі, що бажають вступити в сліди пп. Постолюка і Кохана, а які випадково не читають „Нового Часу", мали змогу скомунікуватись у тій справі з б. лідером опозиції в УНДО, а н теперішним лідером нової політичної ґрупи. Таким чином ми бажаємо всім прихильникам п. Паліїва, що не могли досі з ним скомунікуватись в УНДО, допомогти в його відшуканні поза УНДО.

А тепер кілька слів про самий зміст „заклику". Ним намагаються автори робити жест, що, мовляв, за ними стоять у партії ще цілі лави. Але вони ніби то й не хочуть так відразу приймати їх до свого гурту. „Підождіть, мовляв, аж ми дамо вам інструкції, чи вже виступати з партії, чи ще ні". Нехай наше громадянство — думають собі автори заклику — має враження, що п. Д. Паліїв буде далі „лідером опозиції" в партії, оперуючи тепер зпоза неї. Коли автори цього заклику рахують на таку „тактику", то вони грубо перераховуються. Партія зуміє дати собі раду з такими „однодумцями" п. Паліїва, якщо вони в її лавах найдуться. Але в тім то й річ, що їх важко дошукатися навіть самому п. Паліїву.

„РЕЗИҐНУЮ З ЧЕСТИ ВИКЛЮЧЕННЯ"...

Перед засіданням Центрального Комітету УНДО з 15. липня ц. р. п. Д. Паліїв писав проти проводу і більшости ЦК УНДО страхітливі речі. Для цієї більшости, мовляв, важні тільки „дієти, посади і гонори". Для нього зате важним є тільки „вічне особисте ризико" і „голод влади сам по собі" та накінець „оте *хочу*, що гори переносить, імперії будує або руйнує, народи визволяє". П. Паліїва „жахом" пройняло, коли він дивився на те, як „то доля передала УНДО-ню відповідальність і керму всього життя". І саме з уваги на те все, п. Паліїв написав у тій же статті (диви „Новий Час" ч. 153 з 15. липня) мабуть через непорозуміння таке: „Але виключення мене теперішньою оліґархією принесе мені честь".

Льоґічно повинноб бути так, що „найбільшу честь" п. Паліїву могло було принести саме виключення, але його добровільне виступлення з такої партії, яка була пройдена „беотійською обивательщиною" і нічим іншим не жила. Однак така льоґіка живе тільки в звичайних, сірих людей. П. Паліїв чекав на честь „виключення". Остаточно він тої „чести" діждався, але в останньому моменті, бо вже в часі самого голосування над виключенням, намагався заступити свою попередню льоґіку іншою, запозиченою наглo від сірих, незамітних людей. Коли на засіданні Центрального Комітету дня 15. липня він побачив, що його справа безвиглядна і коли відчув у часі голосування над резолюціями про пресу п. Тиктора, що всі його „шанси" безповоротно провалились, тоді в сам момент зарядження голосування над його виключенням рішився, як пише в „Новому Часі" з дня 19-го липня зрезиґнувати „*з чести виключення*" його з партії. Він заявив, що виступає сам з партії. Та це вже було за пізно. Бо голосування було вже в ході і п. Паліїва з партії виключено. У „Новому Часі" з 19 липня ц. р. находимо звідомлення з того засідання Центрального Комітету, на якому виключали п. Паліїва. І за той уступ, у якому п. редактор описує свою заяву про виступлення, має дивний вправді, але вимовний титул, який звучить: „Акт ганьби". Така вже бачите, льоґіка. Що вчора було для п. Паліїва „честю" те нині стало нагло „актом ганьби". Нехай же це нове гасло присвічує п. Паліїву якнайсильніше в його дальшій мандрівці по політичних шляхах у пошукуванні за заспокоєнням „голоду влади самого по собі".

ПО ДОРОЗІ „ДО НОВОГО ЖИТТЯ".

„Новий Час" у 157-ому числі з дня 19. липня привіс статтю під наголовком „До нового життя". Самозрозуміле, що хто оплював „старе" своє життя та недобровільно навіть з нього зірвав, той мусить намагатися йти до „нового життя". У тій статті про це й пишеться, даремно що про природу того „нового життя" не можна зі статті ніяк нічого довідатись. Але в данім випадку для нас із цілої тієї статті цікавий тільки сам заголовок, бо ним ми мусимо виправдати одну замітку „Нового Часу" про засідання ЦК УНДО з 15. липня ц. р. Отже по дорозі до „нового життя" редактор „Нового Часу" написав таке:

„Погляд про ухвалену вищенаведену резолюцію (про пресу п. Т. — Ред.) і *про моральну вартість* ...

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 20. ЛИПНЯ 1933.

І ДАВНІШЕ НЕ БУЛО КРАЩЕ.

(Докінчення).

А коли ще згадаємо, що у ті часи не переводилися кріваві війни, бували ріжні пошесні недуги, повені, пожежі; ріжні страховища, яких не вміли собі люди пояснити, то матимемо образ, як жилося нашим предкам. Ось кілька записок з того часу:

1623 р. Моръ былъ во Львовѣ великій, почался по Св. Петрѣ, а по М. Божой, бо было Св. Пречистой въ пятницю. А въ недѣлю въ ночи вызгорѣло предмѣстя краковское вшитко и церквей згорѣло 3: Св. Теодора, Св. Онуфрея и Св. Отца Николы. Костеловъ 3: Св. Яна, Панны Маріи и Всѣхъ Святыхъ. Ормянских три: монастырь, Св. Якуба и Св. Крижа; и жидовская божница една. Школа незличона была вшиткимъ. (Лѣтоп. Львовская 13).

1628 р. — coś pisało po oknach — jakoż to coś doprawdy było, bo były impressive signa na szybach. (Roczniki Podtatrza i Spiżu).

1637 р. Nieurodzaie także złe były. Bidła stada, owcze odchodzili, z lipowego lisczia żołądzia chlieb jedli: także y pasieki popustoszałe; rozmaitemi chorobami ludzie y dzieci w ospach y na kur umierali. (Современная записка на полулистѣ).

1638 р. W Zamulińcach w majętności I. M. P. Sieniuti (?) u poddanego z ziemie na gumnie y w izbie krew zrzudłem plinela in Octobri. (Современная записка).

1637 р. Въ томъ году въ Львовѣ 1. Февраля о 9. часѣ былъ трусъ. Скоро подъ соймъ земля тряслася на вѣлѣю (въ навечеріе) Панны Маріи Громницѣ (Стрѣтенія Господня) изъ суботы на недѣлю о годинѣ девятой. Потомъ весна была барзо сухая... а потомъ огнѣ почали пановати, же много мѣстъ погорѣло: Сокаль, Крыловъ, Белз, Самборъ; у Вышни предмѣстія, у Яворовѣ и ве Львовѣ передмѣстя Галицкое вшитко и костеловъ два и третому ся достало. Недосить ту, и Украина о тыхъ же огня роскашахъ мають що повѣдати. (Лѣтоп. Львовская 29).

1638 р. Въ тымъ же року на небѣ якѣсь чуда ся показовали, и мѣсяць ся гдесь былѣ задѣлъ, тылько съ подполня, а поголливой ночи таки и его не было на небѣ. (Лѣтоп. Львовская 31).

1642 р. Приморокъ почался такимъ способомѣ: Люде злодѣи выкрали домовъ пять, що у Ярославлю повымирало, богатыхъ людей що найбольшихъ; тые речи принесли до Львова, и Жиды во Львовѣ передмѣскіи покупили, и такъ сѣ того почалося примирати помалу малу. Въ томъ же мѣстѣ сынъ Михаловъ поѣхалъ до Турокъ и заповѣтрился, и самъ умеръ въ Турцѣхъ, а до Львова товари припроважено, изъ того моръ начался у мѣстѣ и на предмѣстю. До Святыхъ Пятницъ занесли, и такъ попъ и дякъ, и много людей померло въ томъ року. (Львов. Лѣтоп. 32).

1650 р. Nastał głod wielki; ludźie korę z lipiny darli, a z plewami mieszali i melli i z tego chleb jedli, niewiasty zaś psy łapały i iadły, nawet i trupy i dzieci swoie niektórzy. (Zapiski OO Karmelitów w Klasztorze Trembowelskim — Kółko rodzinne 1860 str. 170).

1651 р. Тогожъ року люди погибали отъ гладу, милостивый Богъ буди со ними, пишу слезами... (Записка на книгѣ Бесѣды св. Іоанна Злат. 14 посланій св. Апостола Павла. Кіев 1623 въ библіотецѣ Креховского монастыря близь Львова).

1653 р. Допустилъ Богъ лютого звѣра который пожералъ людей. (Записки Добромильского монастыря).

1664 р. Miesiąca 2 Octobra kometa raz na północ, drugi raz na południe okazywała się z ogonem niemałym, jasnym, promienistym. (I. Jerlicza Latopis II 95).

1670 р. Во Львовѣ прогностикъ былъ, подъ валь одна крвава вода, а друга была посполу. (Рукоп. духов. содерж. XVIII. в. стр. 33)

1671 р. Dnia 16 Julii krwawe źródło wynikło pod Jernicką basztą niedaleko pod furtą, po tym Turcy pod miasto postąpili. (Metryka kościoła ormian. we Lwowie od r. 1636—1734 str. 18).

1674 р. Въ Львовѣ и всюди голодъ былъ великій, а люди съ голоду пухли и умирали (Рукоп. духовн. содерж. съ XVIII. в. стр. 34).

1680 р. Тогожъ року Декемврія 18 въ суботу комета була настала (мѣтла) велика и тревала довго, о которой астрологи говорили, що долгота ей имѣла 675 миль.

Снова маленька комета показалася. (Записки Добромильского монастыря).

1688 р. Великая поводь, такъ що Днѣстеръ съ Стрвяжемъ получились, всѣ поля водою покрыли и збожье болотомъ стало. (Современна записка).

1690 р. Предъ Усѣкновеніемъ Св. Крестителя саранча шла черезъ четыре тыжніе такъ густа, що облаки закривала. (Современная записка въ городѣ Самборѣ).

Шаранча велика на Успеніе была до зимы. (Записка на Уставѣ церковн. пис. XVII. в. при Благовѣщенской церквѣ въ городѣ Стобѣ)

ючеє (мусимо льояльно зазначити, що о. прелат Кунищький голосував проти тієї резолюції) наші читачі самі собі виробять."

Щоби тим читачам було тим легше виробити собі погляд про „моральну вартість ухвалюючих", то ми зазначуємо на беріжку наведеної цитати ось що: 1) „Новий Час" примітивно *сфальшував* одну резолюцію про пресу п. Тиктора. В поданому „Новим Часом" виді резолюції, ні проєкту на резолюцію ніколи не було; 2) о. прелат Л. Кунищький не голосував за резолюціями проти преси п. Тиктора, але не тому, що був за тією пресою, а тому, що був за іншою їх стилізацією; 3) зате о. прал. Кунищький голосував за виключенням п. редактора Паліїва з партії.

Надзвичайна маєткова данина.

З днем 15. липня ц. р. увійшов в життя розпорядок міністра скарбу в справі обчислення і побору надзвичайної данини в 1933 р.

Розпорядок постановляє, що сільські господарства мають заплатити надзвичайну маєткову данину за 1933 р. у двох рівних половинах. Перша половина платна до 30. вересня ц. р., друга до 15. листопада ц. р. Промисл і торговля мають заплатити цьогорічну маєткову данину в цілости до 31. серпня ц. р. Міські недвижимости і деякі будинки в сільських громадах, що підлягають данині, мають заплатити в цілости до 30. листопада ц. р.

Накази на обчислені квоти маєткової данини будуть розіслані сільським господарствам до 15. вересня, торговельним і промисловим фірмам до 16. серпня, а власникам міських нерухомостей до 15. листопада. Від тих наказів не прислугує платникам право відклику. Заплата може бути у вимкових випадках відложена, але треба буде заплатити теж процент за проволоку.

—o—

Папен у Гінденбурґа.

БЕРЛІН, 18. 7. ПАТ. Президент Гінденбурґ приняв у Нойдеку віцеканцлера Папена, який зложив йому звідомлення про конкордатові переговори з Апостольською Столицею.

—o—

Монархістична маніфестація.

БЕРЛІН, 18. 7. ПАТ. На замку Зальєк у Турингії відкрили пропамятну таблицю в честь двох старшин німецької маринарки: Фішера і Керна, які 24. червня 1922 р. виконали замах на тодішнього міністра закорд. справ д-ра Вальтера Ратенава. Замахівці, що ділали з наказу тайної монархістичної організації „Консуль", втекли і довший час укривались на замку Зальєк, де окружені поліцією скінчили самогубством. У святі, на якому дефілювали штурмові відділи, взяв участь творець організації „Консуль" кпт. Ергардт. На могилах обох старшин зложено вінки і виголошено промови, що представили замах патріотичним ділом.

1691 р. Марта 4 числа, годинъ четыри на день, солнце мѣнилося, на три части роздѣлившися, и дуга посредъ небесъ стояла рогами на полночь; трвало тое затмѣніе на годину. (Бѣлозерск. южноруск. лѣтоп. 39).

1694 р. Dnia 21 sierpnia upadł grad na miasto Nowy Sambor tak wielki jak topka soli, drugi iako pięść lyъ gęsie jajo. (Записка въ архив. Львов. Митр. Капитула).

1695 р. — 10 Februarii 2 Sultani z siedemdziesiąc tysięcy Tatarow wpadli w przedmieście Krakowskie we Lwowie, y wiele szkody narobili y dział trzy wzieli, ludzi nie mało naścinali y w niewolę siła zabrali. (Записка на книгѣ: J. Botera Benesiusa Relatiey powsz. Kraków 1613 I str. 163).

1698 р. Въ Люблинѣ тратили жида рабина зъ Сандомира, що мучилъ дѣтину, котру за три зол. одъ власной матки купилъ. (Современная записка на книзѣ **Mesiasz prawdziwy**).

1699 р. За короля Августа второго Саса заразъ по его коронаціи было барзо дорого, по воскресеніи Христовомъ было жито по золотыхъ тріицать, пшеницѣ полумярокъ по золотыхъ сорокъ, горохъ былъ по золотыхъ сорокъ, татарки полумярокъ по двайцять золотыхъ, ячменю полумярокъ былъ по золотыхъ осминацять, овса полумярокъ по золотыхъ двайцять, сколоздра полумярокъ по шисн... цять золотыхъ. (Записка на прологѣ писаномъ 1632 года для Терноспской церкви Св. Иліи).

Отаке колись переживали наші предки!

Подала **К. Малицька.**

Доказом пошани для поляглих героїв є жертва на охорону воєнних могил українських борців!

Похорони Ярослава Олесницького.

Давно вже мешканці Золочева не були свідками такого великого своїм смутком свята, як 17-го липня. Давно вже, Золочів не бачив стільки поважних, жалібних гостей, що приїхали віддати останній прощальний привіт громадянинові, якого події останньої доби примусили покинути великі осередки своєї давнішої праці і боротися за насущний хліб на провінції.

Хвилинами можна було забути, що ми у Золочеві. Перед домом, де лежить Покійний висідають представники Української Парляментарної Репрезентації, Українського Національно-Демократичного Обєднання, деяких львівських установ, приятелі та знайомі Ярослава Олесницького. Бачимо послів і сенаторів: д-ра Д. Левицького, А. Горбачевського, д-ра В. Загайкевича, д-ра Павликовського, Пеленського, Великановича, д-ра Біляка, Матчака, Макарушку, а крім цього д-ра Ст. Федака, дир. М. Заячківського, д-ра А. Говиковича — не рахуючи численної рідні, що зїхалася з ріжних частин краю.

Похорони йшли з дому жалоби при вул. Кльоновича до церкви, де численне духовенство під проводом місц. пароха шамб. Юрика правило парастас. Відомий наш проповідник і діяч шамб. Юрик виголосив у церкві зворушливе слово про заслуги Покійного, вказуючи на те, що якби не післявоєнне національне лихоліття, що не дало нам змоги нарівні з іншими народами покористуватися правами до власної державности, то пок. Я. Олесницький напевне займав би одно із найбільше відповідальних становищ на чужині на дипльоматичній службі, як уже займав його раз у ті часи, коли вирішувалася доля нашої державности.

З бальконy магістрату прощав Покійного від Ради міста Золочева, в склад якої входив Я. Олесницький, золочівський бурмистр, адвокат пос. Мошинський. Промовець підніс великий досвід Покійного, яким помагав він своїм найближчим товаришам праці в управі міста і головно підкреслював ту замітну рису його характеру, що зєднувала йому симпатію між усіма громадянами міста без огляду на національність і без огляду на ніколи нескриваний гарячий український патріотизм Я. Олесницького, що не зневірився ніколи в ідеали свого народу.

У дальшій дорозі похоронний похід зупинився перед домом „Сільського Господаря", де з балькону промовив від українських установ Золочівщини д-р Т. Ваньо. Це була високопатріотична промова, що зупинялася на головних етапах національної праці Я. Олесницького у звязку з великими історичними хвилинами нашого недавнього минулого і клала головну вагу на ті моменти сумних обставин, що не дозволили використати як слід усіх прикмет великої освіти, таланту та безкорисности Покійника.

Над могилою на цвинтарі промовляв від Президії Української Парляментарної Репрезентації та Президії УНДО пос. В. Загайкевич. Із багатої картини політичної діяльности Я. Олесницького, яку розвинув промовець, з особливою силою зазначив той перший великий момент, коли Покійний мав щастя на Софіївській площі у Києві проголосити світові соборність українських земель, і той другий, коли Я. Олесницький ще недавно, у найтяжчі дні нашого теперішнього становища, відомих подій із 1930 р., взяв на себе нелегке завдання оборони нашої справи на міжнародньому форумі у Женеві. Саме тоді вроджені та придбані дипльоматичні здібности Покійника віддали нашому народові велику прислугу.

Іменем Ради львівської Адвокатської Палати та місцевої палестри промовляв адв. д-р Гессель, підкреслюючи велике знання Покійника як адвоката та його незрівняні товариські прикмети.

Останній промовляв д-р Л. Ганкевич іменем Союзу Українських Адвокатів. Прощаючи сердечними словами доброго адвоката-українця, доброго громадянина і заслуженого члена Союзу Українських Адвокатів, одного з тих, для якого адвокатура була однозначна з обороною закону, справедливости і прав народу.

Відспіванням „Вічная память" закінчився цей довгий похоронний обряд. На свіжу могилу складено багато вінків і квітів. Над свіжою могилою відспівали низку стрілецьких пісень. Підчас цілого похорону співав місцевий хор наперемінy з дутою орхестрою. Управа міста для вшанування Покійника доручила засвітити лямпи та покропити вулиці, якими ішов похід серед літньої куряви та спеки.

*

ХТО Є НАСЛІДНИКОМ ПОК. ПОСЛА Я. ОЛЕСНИЦЬКОГО В СОЙМІ?

Наслідником покійного Ярослава Олесницького на посольське становище є п. **д-р Корнило Троян,** адвокат у Ходорові.

Більшовицька нагінка на українців галичан.

З Радянщини надійшла вістка, що в Одесі більшовицька влада перевела численні арештування серед українських еміґрантів із Сх. Галичини. Між арештованими находиться теж д-р **Микола Чайківський,** б. директор рогатинської ґімназії, разом зі своєю дружиною. Загалом арештовано 18 осіб, головно студентів. Потверджується теж вістка — як повідомляє варшавський „Роботнік" — про розстріляння сина д-ра М. Західного з Бережан.

Також у Києві та Харкові арештовано багато українців із Сх. Галичини. В Києві арештовано м. і. трьох радянських військових старшин, б. січових стрільців. У Харкові розвязано т-во „Західна Україна", в якому гуртувалися галичани.

Радянщина не зрікається манджурської залізниці.

МОСКВА, 18. 7. ПАТ. На останньому засіданні конференції в Токіо в справі продажі східно-китайської залізниці радянська делеґація представила меморіял, в якому зазначує, що уважає справу власности СРСР безсумнівною. Тому не може признати манджурського погляду, що добро, заняте Манджурією, не може бути предметом купна. Остаточно меморіял зазначує, що радянська делеґація уважає недоцільним обмірковувати ціну купна, яку пропонує манджурська сторона.

—o—

Кріваві партійні порахунки.

БЕРЛІН, П.А.Т. Із Франкфурту надійшла вістка, що на залізничому шляху Франкфурт—Ной—Ізенбурґ найшли трупа мужчини зі слідами трьох куль. Стверджено, що тіло скинено мабуть з потягу до рова. Показалося, що вбитим є д-р Шефер, б. націонал-соціялістичний посол до бравншвайґського сойму, відомий з того, що перед двома роками оголосив ревеляції про приготування гітлерівців до державного замаху і за те виключили його з партії. Не виключене, що згинув наслідком партійних порахунків.

Радянсько-французьке зближення.

ПАРИЖ, П.А.Т. У французьких політичних колах викликало велике враження несподіване запрошення провідника французьких радикалів, Еріо до Москви. Еріо є великим прихильником зближення Франції з Радянщиною. Здогадуються, що запрошення стоїть у звязку з переговорами щодо розбудови торговельних взаємин між обома державами та поширення дотеперішнього пакту [illegible].

—o—

Великий радянський процес.

Як повідомляють з Москви, в Одесі розпочався великий процес проти більшовицьких урядовців, обвинувачених у саботажі збіжевої акції. Головним обвинуваченим є директор збіжевого тресту в Одесі, Залобин. Крім того став перед судом 5 управителів державних фарм. Шкідникам радянської господарки грозить смерть.

Подерли більшовицький прапор.

ГЕЛЬСІНҐФОРС, 17. VII. ПАТ. Вчора пополудні біля будинку міністерства закордонних справ трьох людей зірвало і подерло прапор з самоходу радянського посла. Їх арештовано.

—o—

Пост на Сибірі.

НОВОСИМБІРСЬК, 18. VII. ПАТ. Візлі Пост, що вистартував учора з Москви до дальшого лету, осів сьогодні пів до 7 рано щасливо в Новосимбірську, де повитали його представники радянської влади і маси народу. По короткім відпочинку відлетів Пост в год. 5.55 далі на схід, використовуючи добрі атмосферичні умовини. Журналістам заявив, що осяде в Іркутську.

З природи й техніки.

СКІЛЬКИ ЛЮДЕЙ УМИРАЄ НА РАКА?

Від 1900. р. ведуть Злучені Держави Північної Америки докладну статистику, скільки людей вмирає від рака. А саме в 1900. р. померло на 100.000 мешканців 63 від рака; в 1920. р. померло вже більше, бо 83 а в 1929. р. аж 96 мешканців на 100 тисяч мешк., себто за 30 літ приріст померлих від рака був 52,5 відсотків. Загалом в 1929. р. померло від рака 111 тисяч 569 людей. Тільки серцеві недуги забрали більше жертв, бо на них померло в 1929. р. аж 245 тисяч людей. На основі статистики далося завважити незначний приріст випадків т. зв. зовнішнього рака (себто на устах, грудях тощо). Після 35. року життя рак виступає частіше, ніж до цього часу. Зпоміж випадків смерти у мужчин від 45. до 70. року життя кожний осьмий випадок викликаний раком, у жінок від 45. до 65. року життя кожний пятий. Рак шлунка спричинив смерть у 38 відсотках усіх випадків смерти на рака, рак грудей у 9 відсотках, рак шкіри у 8 відсотках. Решта випадків смерти на рака викликана раком інших органів.

НОВИЙ АПАРАТ ДЛЯ ГЛУХОНІМИХ.

В „північно-західнім університеті“ в місті Еванстон біля Шікаго винайшли новий апарат для розмови з глухонімими. Принцип нового апарату, що називається „теледетактор“, такий: говорячи до глухонімих, говоримо до мікрофону. Ці звуки переходять через скріплюючий прилад до сприймача, який є звичайним вібратором. Глухонімий дотикається пальцями цього вібратора і пізнає із дрижань, запримічених кінчиками пальців, ті звуки, які до нього говорили.

МОЛОКО СТЕРИЛІЗОВАНЕ ЕЛЄКТРИЧНОЮ СТРУЄЮ.

Д-р Кінг з пітсбурського університету мав недавно реферат перед американським „Електротехнічним товариством“, з якого виходить, що йому вдалося при помочі перемінної електричної струї звільнити молоко від зарзаків. Підчас цього молоко не стикалося ні з повітрям ні з металями. Струю допроваджували до молока електродами, зробленими з углевих плиток. Молоко огрівали двократно: спершу до 49 ступнів, відтак до 72. Після цього молоко було зовсім без зараззів. В Америці стерилізує молоко цією методою 17 фабрик.

ҐУМОВІ ПІДКОВИ ЗАМІСЦЬ ЗАЛІЗНИХ.

У Кельні над Реном переведи практичні проби з ґумовими підковами для коней. Щоби ґума ґрималася кінського копита, вживають залізного перетенія, який не дотикає бруку. Коні держаться на ґумових підковах значно ліпше на гладкім бруці, ніж на залізних підковах. Також не чути зовсім стукоту кінських ніг. Покищо проби випали добре. Ґумова підкова вистане коневі на шість тижнів.

ТЕХНІЧНЕ ПРИКЛАДЕННЯ РЕНІЯ.

Відкритий щойно в 1925. р. первень реній уживають нині щораз частіше в техніці, хоч його ціна незвичайно висока, бо один кільоґрам чистого металічного ренія коштує приблизно 30 тисяч золотих. Уживають його до конструкції термоелементів, себто термічних ланок, що відзначаються великою і постійною електромоторною силою.

ЯК ДЕШЕВО ЗМІРИТИ НАТУГУ СВІТЛА?

Р. Ц. Галль уживає до міряння світла дуже простого і дешевого приладу. А саме на деревлянім рамі приміщує він два ртутні термометри. Кулька одного з них помальована білою, кулька другого чорною фарбою. Ріжниця температур на обох термометрах є пропорціональна до натуги світла, що падає на оба термометри. Розуміється, що цей прилад треба наперед порівняти з відомими фотометрами.

НАЙГЛИБШИЙ ВЕРТНИЧИЙ ОТВІР.

Найглибший вертничий отвір находиться біля місцевости Вера Крус в Мексику. Його глибина має 3.228 метрів. Вивертіли його дня 30 серпня 1931 р., щоби розслідити докладніше поклади ропи. Верчення цього отвору тревало 522 днів; з цього 214 днів припадає на закладання рур до виверчення отвору, а 335 днів на само верчення. Найглибший вертничий отвір в Европі є в місцевости Чухів, на польській частині Горішнього Шлеська. Вивертіли його ще німці в 1909. р., а глибокий він на 2.240 метрів.

А. Л.

З УСПІХІВ ЛЬОНДОНСЬКОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ.

ЛЬОНДОН, 18. 7. ПАТ. Бюро Райтера повідомляє, що між Злученими Державами, Канадою, Арґентиною, Австралією та наддунайськими державами себто Мадярщиною, Югославією, Болгарією та Румунією осягнено порозуміння щодо вивозу пшениці. Наддунайським державам признано в першому році 54 міл. бушлів, а в слідуючому 50 міл. бушлів пшениці на експорт. Нині збіжевий комітет радитиме ще з представниками тих европейських держав, що вивозять збіжа.

Кольорове людство пробуджується...

I.

Европа має ще чимало неполагоджених національних питань. Проблема захисту національних меншостей та численні скарги цих останніх наявно доказують великі прогріхи версайського миру.

Не можна тому дивуватися, що Европа та біла раса все ще цілковито нехтують або й рішуче поборюють прояви національного пробудження серед кольорового людства. Кольоніяльна політика не рахується з цим фактом, що з кожним дальшим десятком років набуває все поважнішого значення й скорше чи пізніше примусить Европу до радикальної зміни дотеперішнього її становища до цієї проблеми, проблеми першорядного значіння з погляду **міжконтинентальних та міжрасових** відносин.

На льондонській господарській конференції оце недавно Ґуґенберґ поширив славетний уже меморіял з домаганням повернути Німеччині її передвоєнні кольонії в Африці, себто — Того й Камерун.

При цій нагоді мені пригадалася незвичайно цікава розмова французького публіциста П. Мілля з одним камерунським тубильцем, а саме на тему національних змагань серед кольорового людства, дуже дотепно переказана згаданим автором торік, у кольоніяльнім додатку до париського щоденника „Ле Тан“.

Назвати такого африканського свідомого тубильця **негром**, це вже національна образа, проти якої кожний з них рішуче запротестує, бо вони чорні, а не негри. **Негри** — це колишні кріпаки білих плянтаторів, якими торгували, немов худобою та заперечували їхню людську гідність взагалі.

Цей камерунець, про якого тут далі мова, належав до групи Банту й був уже свідомим **явнде**, що він відразу на вступі свого знайомства з П. Міллем з притиском зазначив. І коли цей запитав його, чим може служити, національно-революційний явнде відповів йому з малозатаюваною ворожнечою по німецьки: „Залишіть мене в спокою!“ Хоч П. Міль і зрозумів цю фразу, сказану поганою мовою Канта проте ще раз перепитав камерунця у чім властиве справа. Тоді цей вже по італійськи і рішучіше повторив знову попередню фразу. Щоб заспокоїти велике здивування французького журналіста, який ніяк не міг зрозуміти причини такого войовничого вступу до диплъоматичної конверсації, явнде, нарешті, переказав ще раз свою сакраментальну формулу по-французьки і то в меншеченій редакції, бо просто запитав свого французького сусіда: „Як довго хочете ви морочити мені голову?“ П. Міль перепросив його, зазначивши, що таких намірів він не мав і не має. Тоді камерунець виложив йому всі скарги та жалі африканських тубільців, що стали об'єктом европейської кольоніяльної політики, демонструючи її саме на яскравому прикладі рідного Камеруну та близького йому долею Того.

Він згадав, як колись ці тубільці жили своїм власним життям, балакаючи своїми мовами „банту“ та належали самі собі й не знали чужих панів. Але нараз звилися в їхній батьківщині **німці** та заявили, що Камерун і Того належать до них. Німці відтак почали скрізь заводити свій новий лад, свою культуру, свою мову й робили все це дуже жорстоко. Такий стан трівав 25 років. Камерунці — зокрема молодше покоління — почало вже балакати по німецьки.

Але вибухла світова війна. Німеччина була розбита та втратила свої кольонії. Камерунці не жалували їх, бо вони були „тверді, дуже тверді...“ та „шнайдіг“ як висловився чорний африканський джентельмен.

Так у Камеруні почалася нова політична ера — французька, не така сувора, як попередня і яка по своєму дбала про поширення цивілізації у цій кольонії, де тепер запанувала французька мова, звичай, адміністрація. Це трівае вже 15 років. Молоді камерунці балакають нині по французьки, німецької мови не знають. Майже зовсім забуло її вже також старше покоління цієї країни.

П. Міль ніяк не міг зрозуміти, чому Явнде це обурює й на що власне він скаржиться? — Дорогий пане й шановний тубабе — відповів цей — ніхто під цей час на ніщо не скаржиться, тільки, тільки...

— Тільки що? — перебив йому француз. — Тоді камерунець пояснить париському журналістові, що його чорні земляки раді би знати, чи це так уже й залишиться. „Але ми не дуже певні щодо цього. Ми вже читаємо часописи в Дуалі, пане! Ми вже не дикуни. Отже те, що оповідають часописи — це надзвичайне!“

Камерунець переказує далі про пресові чутки, що німці можуть дістати назад ці кольонії або що кольонії можливо опиняться під владою Італії. Він добре знає, що обі ці африканські країни з кліматичних країн зовсім не надаються для европейської іміґрації. Отже не з цієї причини европейські держави претендують на них. Його найбільше вражає, що про долю Камеруну або Тоґа Европа рішає без відома, мовляв, через голову місцевого тубільчого населення. Проти цього власне він протестує й на це саме жалується, кидаючи на адресу білих панів своє клясичне наведене тут питання.

о. І. Бочковський.

„Знівечення церкви в Сихові“.

(Лист до Редакції).

Високоповажаний Пане Редакторе!

Прошу не відмовити мені ласкавого поміщення у Вашому цінному органі оцих кілька слів як виясненя в справі обширної нотатки, поміщеної в „Ділі“ ч. 179 з дня 12. липня 1933 р. під наголовком „Знівечення церкви в Сихові“, а підписаної криптонімом „Архітект“.

Щоби успокоїти публичну опінію української суспільности, яку дійсно до глибини міг порушити оцей так дуже трівожливий алярм, який в згаданій нотатці підняв якийсь безіменний, а несовісний „Архітект“ з приводу переведення ще минулого літа консерваційної реставрації старинної церковці в Сихові, — вважаю моїм обовязком, як парох Сихова, подати до загального відома, що всі згадані роботи були мною переведені за відомом воєвідського консерватора, а під стислим нагладом Митрополичої Консерваторської Комісії в особах п. дир. Нац. Музею д-ра Іл. Свєнціцького й п. архітекта Ал. Лушпінського, делєгованих до цього на моє прохання Митр. Ординаріятом.

Для ясности справи додаю, що п. арх. Лушпінський по оглянені церкви та уділенні відповідних інструкцій видав дня 20. 7. 1932 р. своє „парере“ для вжитку Воєвідського Консерваторського Уряду, в якому то — між іншими — пише: „Вказаним є **піднести будівлю (церкву) до ваги**, а опісля під підвалинами підмурувати муром з ломаного каміня“. — „Над бабинцем була надбудована надбудівка, яка служила якийсь час як дзвіниця. Збудована вона не тільки примітивно й недбало, **але — що гірше — цілковито деформує первісний вид церковці, а особливо її копулу**, як це видно з залученої світлини.

А дальше: „При цій нагоді (реставрації церкви) належалоб **усунути непотрібну й деформуючу надбудову**, (т. є „дзвіницю) докінчуючи ту часть церкви дахом, який був передше, т. є таким, який є над пресвітерієм“ (Докладний відпис, зроблений мною за згодою воєвідського консерватора, д-ра Горнунґа. — Підчеркнення мої).

Із огляду на все вище сказане, тільки згадана комісія є одиноко компетентна видати фахову опінію в справі переведення згаданих робіт й тому я звертаюся саме в цій справі осібним письмом до Митр. Ординаріяту.

Щож до особистих інвектив супроти моєї особи в справі мнимого „знівечення“ мною церкви в Сихові, в якій то нотатці автор називає мій дійсно тяжкий і повний пожертви труд в ділі ратування церкви в Сихові перед руїною, яка її неминуче грозила, — вчинком варварським, руїнницьким, самовільним, невідповідальним і т. д. і т. д., обліплюючи мене формально ось такими „кріпкими“ епітетами — лишаю зовсім без відповіді.

Не є бо моїм звичаєм відповідати таким авторам, які й самі стидяються своїм іменем підписати те, що написали й волять — згідно зрештою зі своїм „лицарським“ звичаєм — „стріляти зза плота“, ховаючися за криптонімом. Думаю, що робив би я в тому випадку й багато чести. На тому місці позволю собі одначе поставити цьому п. „Архітектові“, який так дуже громить загалом українську суспільність загалом, а мене зокрема за непошанування належне та й взагалі незацікавлення памятками народнього мистецтва — тільки ще три маленькі питання, а саме: 1) Що вчинив цей п. „Архітект“ від себе, щоби ратувати дійсно старинну церковцю в Сихові, якій грозила руїна на протязі принайменше яких 20 літ, а яка тільки завдяки мені (мож це ж до сьогодня визнати) є врятована? Чи був цей пан до дав раз в цій справі у когонебудь? Чи це є може зовсім

його зацікавлення памятками нашого мистецтва? 2) Чи може тим доказом має бути факт, що п. „Архітект" і до сьогодні навіть не вважав відповідним засягнути інформацій хто і на підставі чого переводив реставраційні роботи? 3) А вже прямо класичним доказом належного пошанування та зацікавлення п. „Архітектом" памятками нашого народнього мистецтва взагалі, а старинною церковцею в Сихові зокрема може послужити такя його повна обурення нотатки, що до церковці в Сихові „добудували з заходу ще одну „грубувату партію" (чим — розуміється — по думці п. „Архітекта" вже зовсім „знівечили первісний вид" церковці), хотяй кожному, хто дійсно цікавиться цею церковцею, як памятником нашого церковного будівництва XVII віку є добре відоме, що в часі реставраційних робіт, переведених минулого літа, нічогр до церковці в Сихові не добудовано, а ця якраз „грубувата партія" є на всякий випадок старша, як ця „старинна дзвіниця", за якою цей п. „Архітект" так розпинається в своїй замашистій нотатці.

Шож? — Можна дійсно погратулювати українській суспільности „професорів" з такою етикою та совісністю в досліджуванні памяток нашого народнього мистецтва. Ех! — хотілобся кликнути до цього надійного пана таки так по народньому: „Пане „Архітекте" злазіть із нашої церковці й не псуйте гонтів!"

Сихів, 13. липня 1933 р.

о. Теофіль Горникевич, парох Сихова.

БІЛЬШОВИЦЬКІ ЛЕТУНИ В ПОЛЬЩІ.

МОСКВА, 18. 7. ПАТ. Нині в год. 6. вранці вилетіли два літаки до Польщі. Один літак, з командантом летунства в Харкові Ігнавнісом та інж. Мезіном прилетіли через Гомель до Львова в год. 10.20 передпол. Другий літак кермований летуном Турянським, удався через Витебськ до Варшави. Більшовицькі летуни прилетіли до Польщі, щоб затіснити приязнь між Польщею і СРСР та ревізитувати польських летунів, від яких кпт. Баян та Будзінський були недавно в СРСР.

В год. 12.30 Ігнавнис відлетів до Варшави.

Буря в Будапешті.

БУДАПЕШТ, 18. VII. ПАТ. Вчора з причини небувалої спеки (поверх 34 ст. Ц.) померло від сонішного удару 5 осіб, а в околиці Будапешту 6. Пополудни навістила місто та його околиці сильна буря. Вихор позривав у багатьох місцях дахи і склепові вивіски, повивертав дерева і телефонічні стовпи. 30 осіб тяжко ранених. лекше 40. Вітер і филі виверяули на Дунаю кілька човнів, 5 осіб утонуло.

УТЕЧА АМЕРИКАНСЬКОГО БАНКИРЯ.

НЮ-ЙОРК, 18. 7. ПАТ. Нюйорського банкиря Гарімана обвинено за фальшування книг свого підприємства і тому Гаріман намагався поповнити самогубство. Раненого відвезено до клініки, де дозволено йому перебувати за кавцією 25.000 дол. Вчора банкир утік з клініки намагаючись скочити до ріки Гудсон. Одначе зустрінувши на березі ріки таксівку, утік до міста, де зник без сліду. Прокуратор сконфіскував кавцію, а влада шукає Гарімана по цілім краю

По широкому світі.

— Біля Льондону розпочалися великі летунські маневри при участи 318 літаків і 5.240 людей.

— Націоналістичний щоденник „Дойтше Фолькецайтунг" закрила німецька влада на три місяці за оголошення вістки про жидівське походження ген. Бальбо, а відповідального редактора вислано до концентраційного табору.

— Литовський військовий комендант у Мемелі оголосив виімковий стан для охорони держави.

ВІДГУКИ ДНЯ.

На чисті води на ясні зорі.

Так довго лив дощ, так забрудив наші ручаї, річки та ріки, що здавалося вже ніколи не буде видно дна. Небо весь час як брудна плахта, звисало оловом над заплаканою землею, що здавалося вже ніколи не блиснуть над нами ясні зорі, так часто оспівувані поетами і віршоробами.

В парі з небесним горизонтом притьмарився був і наш політичний горизонтик. Часописні вітри, егоцентричні громи, а з того всього що дня, що години дощ критикоманії, „бессервіссерства" і бессерпатріотизму.

Хтось мені свого часу говорив, що наші студенти мають книжку, в якій занотовують патріотизм кожного свого товариша в відсотках. Наприклад: Василь Клен 75%, Роман Грива 50%, Данило Живинський 25%, Тарас Ващукевич 90%, Семен Грім 100%, Юрко Рубака 110%. Іншими словами: Василь Клен чверть хрунь, Роман Грива півхрунь, Данило Живинський майже цілий хрунь. Щойно від 80% зачинаються люди з якими можна говорити. Але говорити про Україну можна тільки з тими, які мають по 100% і більше.

Не знаю скільки в тім правди, але чи конче аж такої книжки, щоби все вище сказане було правдою?

Останніми часами і поза студентами почалося відсоткове обчислювання патріотизму. „Новий Час" начислив дуже мало відсотків „Ділові", а „Наш Клич" ще менше „Новому Часові". Покищо не знайшовся ніхто, хтоб зробив це з „Нашим Кличем", але є повна надія в Бозі, що це в близькій будуччині станеться. Адже не

можна й подумати, щоби в нас (беручи під увагу підсоння, психіку і вікові звичаї), щоби в нас, як кажу, могло щонебудь довго встоятися.

Прийде хтось, кому буде здаватися, що має грубо понад 100% патріотизму, шах-мах і обчислить відсотки „Нашого Клича". Потім і того „хтося" здистансують і так далі і так далі.

Ні, Громадяни. Годі! Треба раз на чисті води, на ясні зорі, тимбільше, що дощі трохи перейшли, ріки розпрозорились і небо всміхнулося.

Потрібно нам було Енциклопедії — зійшлися люди, видають і може колись навіть вложений капітал відберуть, тепер конче ще „Книги патріотизму". Нехай нас усіх затягнуть до неї, виначать кожному відсоток і буде бодай на сім літ спокій (що сім літ зміняється, кажуть, людина!).

Тоді можна буде зачати щось будувати, чи бодай відбудовати. Поділимось відповідно до висоти патріотизму і возьмемось за роботу.

Одно біда: хто буде творити редакційну колегію такої книги?

Одного чоловіка вже маю...

Я!..

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ

— **Акт обвинувачення проти о. Петрицького.** Агенція „Всхуд" повідомляє, з Бережан: Прокуратор окружного суду виготовив акт обвинувачення проти гр. кат. священика о. Петрицького та його жінки з Таврова за опір, який мав на метіударемнити виконання судового приказу відставити його до суду. Крім того закидують їм образу поліційних органів у службі. О. Петрицького держать досі у вязниці. Розправа відбудеться в осені.

— **Загроза повені в Зах. Галичині.** Наслідком дощів прибула вода в гірських доплинах Висли і деяким повітам Зах. Галичини грозить повінь. Найбільше загрожені повіти вадовицький і краківський, де виступили з берегів доплиби Скали і Висли.

— **Іспит зрілости в Раві Руській.** В равській гімназії в цьому році засіло до письменного іспиту 20 абітурієнтів. Між ними було 8 українців, 7 жидів і 5 поляків. При письменнім іспиті впало 2 поляків, 2 жидів і 1 українець. Свідоцтво зрілости одержало 7 українців, 5 жидів і 3 поляків. Іспит зрілости споміж українців здали: Білозорівна Наталка, Божик Евген, Лупник Микола, Путько Андрій, Путько Михайло, Сухий Роман і Шульган Евген.

— **Прогульковий потяг,** що виїхав минулої неділі зі Львова в гори Долинщини, наразив своїх пасажирів на неприємну пригоду. В поворотній дорозі перед Вигодою два вагони вискочили з шин і пасажири легко потовклися. Тільки львівський купець Н. Абрагам, вискочивши зі страху з вагону, дістався під його колеса, які розторощили йому одну ногу, так що грозить йому ампутація. Потяг вернувся до Львова замісць опівночі аж вранці.

— **Хто виграв на льотерії?** В 5-ім дні тягнення 27. кляси польської клясової льотерії виграні впали на такі числа: 100.000 зол. на ч. 115944. 50.000 зол. на ч. 67832. 20.000 зол. на ч. 48444. 108304. 10.000 зол. на ч. 41520. 5.000 зол. на ч. 37238, 75300, 125087. 2.000 зол. на ч. 624, 117608. 67721, 85942, 112488, 120403. 500 зол. на ч. 6649, 23690, 40090, 49026, 76455, 79285, 98727, 106966, 1.000 зол. на ч. 6607, 18141, 30664, 32625, 58090, 131128. 400 зол. на ч. 11246, 22110, 30887, 33757, 45526, 51457, 53838, 55639, 62408, 62787, 66292, 68046, 72847, 92310, 101956, 109477, 142501. 300 зол. на ч. 13403, 15584, 18831, 19849, 19252, 20315, 25928, 26885, 32850, 44493, 48659, 53902, 56827, 76472, 84705, 86138, 88814, 93033, 95945, 109586, 116138, 116975, 122910, 127902, 134670, 138341 144948, 145280, 153355.

— **Крівава боротьба за лісничівку.** У звязку з процесом між родиною Пістинерів і родиною Агопсовичів за право власности до лісів у Сопоті біля Сколього прийшло перед Великоднем ц. р. на лісничівці до бійки між гаєвими обох сторін. Агопсовичі, вигравши ревіндикаційний процес, обняли в посідання лісничівку і ввели туди свого гаєвого. На нього та двох його помічників напали в ночі гаєві противної сторони під проводом Лібера Пістинера. Підчас бійки потурбовано сильно гаєвого Агопсовича, Стася Бренича, а його зятя Василя Назаря заколено на смерть ножем. Дня 6. ц. м. відбулася в тій справі в Стрию судова розправа, на якій Пістинер й його гаєвий Вачевський дістали по два роки вязниці без завішення, гаєві Клепач і Бабяк по 1 року, а приватний урядовець Гальперн, сторонник Пістинера, 6 місяців, всі три з завішенням.

— **Велика крадіж у банку.** До банкової контори Канера при вул. Легіонів у Львові прийшов інтересент, якийсь Кеслер, що мав при обі пачки банкнотів у сумі 10.000 зол. Тому, що в бюрі було більше людей, Кеслер усів на лавочці, дожидаючи своєї черги. Коло нього усів якийсь молодик. Коли той вийшов на вулицю, Кеслер ствердив, що йому пропало 10.000 зол.

— **Трагічна купіль.** Волод. Березинський, службовець кооперативи „Пласт" при вул. Городецькій ч. 95 у Львові, виїхав минулої неділі зі своїм братом до Пустомит, щоби скупатися в ставі. Не вміючи плавати, нараз почав тонути. На ратунок кинулися люди, але він тимчасом на очах брата пішов на дно.

— **Злодійські подвиги у Львові.** До касового будинку суду праці при вул. Баторія у Львові вломилися злодії і розбивши касу, вкрали 1000 зол. і стемплі. — У трамваєвому возі ч. 10. украв якийсь спритний злодюга Л. Солітовському з Перемишля з кишені портфель зі сумою 1000 зол. — Купцеві Ліблехові зі Збаража вкрадено в городі Костюшки портфель, без грошей, тільки з багажовим квітом, який видано йому на двірці Підзамче. Заки Лібліх зміркував крадіж і прийшов на Підзамче, дві його валізи вже хтось забрав. Була в них гардероба вартости 200 зол.

— **Жертви повені.** Із Стрийщини повідомляють про чотири людські жертви повені. В Росохачі переходила кладкою 7-літна Єака Сенька і впавши у воду втонула. В Риковї втонув у Стрию 11-літний пастушок Ілько Сьомбак. 58-літній Микола Яворський з Ігнатева впав з коня, що перепливав крізь ріку, і пішов на дно. Імя четвертої жертви покищо не устійнене.

— **Утонув вояк.** У ріці Вігор, допливі Сяну утонув біля села Перекопана під Перемишлем Дмитро Артонюк, вояк 5 п. саперів. Він відійшов від свого відділу, з яким робив вправи, щоб у ріці скупатися. Діставшись у вир, затонув, заки товариші поспішили з допомогою.

— **Батько застрілив сина.** На поли коло Вільки Мазовецької пов. Рава Руська найшли трупа 33-літнього Івана Майбука. Слідство викрило, що Майбука застрілив його батько, 51-літній Андрій підчас сварки за маєток. Вбивника арештовано.

— **Ріжні вістки.** Минулої суботи виїхало з Варшави до Палестини 295 жидів. — В Болгарії настала після нетавних холодів спека, що доходить до 40 ступнів у тіні — В Льондоні помер найбогатший чоловік в Англії, Джон Елерман, власник корабельної лінії, що складається із 220 кораблів. — Городський суд у Путі Короля

засудив Павла Плонку і Альберта Бринку на 3 місяці вязниці за зневагу польського державного прапора.

— **Міжнародня виставка марок у Відни.** На всесвітній виставі марок, що відбулася в часі від 24 м. м. до 9. ц. м. у Відни і пройшла з великим успіхом, брали участь також українці як і чужинці, що виставили марки України. З українців дістали нагороди: Евген Вировий з Праги срібну позолочену медалю, а д-р Іван Турин з Відня бронзову (за часопис „Український Філятеліст"). З чужинців за марки України: А. Майерганс з Ціріху срібну і Андрей Штоман з Відня бронзову. Крім того за збірку підроблених марок Росії та України одержав д-р Б. Ґорелік з Берліна бронзову медалю.

— **Перед потопою світа.** Американський геольог Ліон Левіс каже, що кінець світа прийде не за сто тисяч чи міліон літ, але може завтра, післязавтра — кожної хвилини. Свою гіпотезу опирає на такій основі: Біля південного бігуна панує велике зимно, а сніг паде майже безупинно. За 10.000 літ впало снігу на 92 км. завглибшки. А що нема там дощів, ані відлиги, сніг під тисненням власного тягару збивається в лід, якого величезні маси зростають безнастанно. Леди на південному бігуні займають тепер простір завбільшки Південної Америки. Як вони рушать, людство згине, бо настане загальна потопа. Ледові маси будуть перти крізь Атлянтійський Океан, а на порожне місце на південному бігуні звалиться від сходу Індійський Океан, від заходу Великий Океан. Ледова потопа оплине північно-західну Африку, західну Европу і Балтійським морем дістанеться до Фінляндії, заливаючи й руйнуючи все по дорозі. Після тієї потопи настане на думку Левіса ледова епоха на земській кулі.

Листування Редакції.

Роман Водницький — Бібрка. Ваш допис передали ми Союзові Українських Адвокатів у Львові для розгляду і полагодження.

✝ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

Дурбак Гліб, довголітній член Народньої Організації Українців м. Львова, емеритований ревідент скарбовий, зам. у Львові при вул. Хородецького ч. 46, упокоївся в пятницю, 14. липня ц. р. Похорон відбувся в неділю, 16. п. м. В. Й. П.!

СПОРТ.

ПІДГАЙЦІ. **ХОРТИЦЯ — ЛИСОНЯ (Бережани) 2:2 (1:1).**

Ремісовий вислід, що найкраще відповідає ходові гри. Хортиця в дещо зміненому складі. Лисоня запрезентувалася доволі корисно і грала незвичайно ефектовно. Побажатиб тільки, щоби її грачі занехали неделікатні вигуки під адресою судді. Ворота добули Сена й Еліяш для Хортиці і Ференц і Камінський для Лисоні. Дебют воротаря Гайворонського в підгаєцькій одинацятці випав дуже добре. Суддя зразковий.

ОГОЛОШЕННЯ

СИРИЙ БІЛЯНС
ЗЕМЕЛЬНОГО БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО У ЛЬВОВІ
НА ДЕНЬ 30. ЧЕРВНЯ 1933 Р.

ЧИННИЙ СТАН:

Каса і суми до диспозиції в Банку Польськім і ПКО.		65.955.25
Заграничні валюти		80.973.79
Цінні папери:		
а) державні позички	23.760.20	
б) заставні листи	77.852.12	
в) акції	62.203.60	163.815.92
Консорціяльні інтереси		32.589.50
Краєві банки	62.869.87	
Заграничні банки	32.264.19	95.134.06
Векслі		6.410.072.50
Рахунки біж. (дебет. сальда)		
а) забезпечені	1.255.423.03	
б) незабезпечені	96.016.10	1.351.439.13
Термінові позички		275.420.82
Дім		474.469.31
Ріжні рахунки		1.952.511.93
Адміністрація, курсові ріжниці і т. п.		220.015.32
Агенції		435.204.38
Довготермінові гіп. позички		237.186.77
Ріжні довготермінового відділу		21.650.61
		11.816.439.29
Гарантії		33.861.—
Інкасо:		75.737.93

ДОВЖНИЙ СТАН:

Власні капітали:		
а) акційний	5.000.000.—	
б) резервовий	232.309.65	
в) інші резерви	8.848.51	
г) амортизаційний	151.460.—	5.392.6[illegible]
Вклади:		
а) термінові	2.270.903.25	
б) з віста	1.381.396.55	3.652.299.[illegible]
Біжучі рахунки (кред. сальда)		515.582.[illegible]
Інкасові зобовязання		11.06[illegible]
Реєсконт		922.06[illegible]
Заграничні банки		1.5[illegible]
Ріжні рахунки		229.09[illegible]
Відсотки, провізії й ріжні зиски		289.8[illegible]
Агенції		451.97[illegible]
Заставні листи		237.18[illegible]
Фонд уморення заст. листів		4.15[illegible]
Ріжні довготермінового відділу:		39.1[illegible]
		11.816.4[illegible]

ЗЕМЕЛЬНИЙ БАНК ГІПОТЕЧНИЙ С. А. У ЛЬВОВІ
ВОЛ. СІНГАЛЕВИЧ вр. Д-Р П. КРИВУЦЬКИЙ вр.

Театри.

Великий Міський Театр.
Театр нечинний з причини ферій.

Театр Ріжнородностей.
Четвер, 20. липня, год. 7.30 веч. „Морфіна".

Кіна.

АДРІЯ: „Торговці живим товаром".
АПОЛЬО: „Розкішна пригода".
АТЛЯНТІК нечинне до 15. серпня ц. р.
КАСІНО: „Кривавий схід".
КОПЕРНИК: „Дівчина з гір" і „Піднебесні лицарі".
МАРУСЕНЬКА: „Дівчина з гір" і „Піднебесні лицарі".
МІРАЖ: „Князь студент".
МУЗА: „Маски д-ра Фу-Ман-Чу".
ПАЛЯС: „Спів — цілунок — дівчина".
ПАН: „Распутін" і „Вікторія та її гузар".
ПАСАЖ: „Нічна пригода Альдінія" та „Івонка".
СТИЛЕВЕ нечинне з приводу реконструкції.
ХИМЕРА: „Мущини в її житті".
УТІХА: „Любовниця магараджі" і „Ревія".

Закордонне радіо.

Середа, 19. липня 1933.

Барі (269,4) 13.10 Легка музика; **Міляно** (331,4) 20.30 „Оперетка"; **Штутгарт** (360,6) 12.00, 16.30 Концерт; **Ляйпціг** (389,6) 12.00, 22.25 Концерт; **Букарешт** (394,2) 20.00 Скрипці; **Стокгольм** (435,4) 19.30 Симфонічний концерт; **Рим** (441,2) 21.30 Концерт; **Прага** (488,6) 20.00 Скрипці; **Рига** (525) 19.30 Симфонічний концерт; **Харків** (937,5) 8.00 Грамофон, 8.40, 9.00, 16.00, 16.30 Музика, 18.00, 19.00 Концерт; **Давентрі** (1554,4) 15.15, 21.20 Симфонічний концерт.

Четвер, 20. липня 1933.

Копенгаген (281,2) 22.10 Симфонічний концерт; **Міляно** (331,4) 20.40 „Турандо" опера; **Ляйпціг** (389,6) 16.00 Концерт; **Букарешт** (394,2) 20.20 Симфонічний концерт; **Рим** (441,2) 20.45 „Стентерельо"; **Лянгенберг** (472,4) 20.05 Симфонічний концерт; **Прага** (488,6) 20.15 Симфонічний концерт; **Рига** (525) 19.30 Симфонічний концерт; **Мінхен** (532,9) 20.05 „Голяндський бурлака" опера; **Будапешт** (550,5) 20.00 Концерт; **Харків** (937,5) 8.00, 16.20 Грамофон; 9.00 Пісні, 10.00 Музика; 14.00, 15.00, 19.00 Концерт; **Давентрі** (1554,4) 21.35 Концерт.

Львівське радіо.

Середа, 19. липня 1933.

7.00, 7.05, 7.20, 7.25, 7.30, 7.52 Ран. програма; 12.55 Полудневий денник; 14.55, 20.40, 22.40 Грамофон; 15.10 Сільва рерум; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Музичні загадки для дітей; 15.45, 17.40, 19.40, 21.10, 22.15 Трансмісія з Варшави; 17.15 Спів; 19.20 Всячина; 21.00 „Радіо — дітям".

Четвер, 20. липня 1933.

7.00, 7.05, 7.20, 7.25, 7.30, 7.52, 7.58 Ранпрограма; 12.55 Полудневий денник; 14.55, 15.15, 15.50, 16.30, 22.40 Грамофон; 15.10 Сільва рерум; 15.25 Господарський комунікат; 15.35 Збіжева біржа; 16.00 Слуховище для дітей; 17.00 Перегляд преси для жіноцтва; 17.15 Популярний концерт; 18.35 Камеральний концерт; 19.20 Всячина; 19.40, 21.00 Фейлетон; 20.00, 21.15 Трансмісія з Варшави.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

БІРЖА.

ДОЛЯР.

У вівторок 18. липня філія Польського Банку у Львові устійнила курс доляра на 6.14 зол. У приватних оборотах плачено за доляр по 6.23 зол. Тенденція вагається.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих від	до
Пшениця двірська	33·50	34·—
Пшениця збірна	31·50	[illegible]
Жито одноціле	20·—	[illegible]
Жито збірне	19·50	[illegible]
Ячмінь двір. одноцілий	17·—	[illegible]
Ячмінь на мливо	16·—	[illegible]
Овес галицький	9·75	[illegible]
Овес замоклий	13·—	[illegible]
Кукурудза краєва	19·50	[illegible]
Барболя промисл.	2·50	3·—
Фасоля біла	20·—	[illegible]
Фасоля колірова	13·—	[illegible]
Фасоля краса (з мішк.)	17·—	[illegible]
Горох пів-Вікторія	24·—	[illegible]
Горох полевий	21·—	[illegible]
Бобик	10·50	11·—
Вика чорна	10·50	11·—
Вика сіра	9·—	[illegible]
Сіно солодке прасов.	6·50	[illegible]
Солома прасована	4·50	[illegible]
Гречка	15·50	[illegible]
Льон	38·—	40·—
Лубін синій	8·50	[illegible]
Ріпак озимий	40·—	[illegible]
Висівки житні	8·25	[illegible]
Висівки пшеничні	9·—	[illegible]
Пшоно	37·—	[illegible]
Просо краєве	58·—	[illegible]
Макухи льняні	17·—	[illegible]
Конюшина черв. зв.	70·—	[illegible]
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—

100 кг. льоко Львів	від	до
Пшениця двірська	35·—	[illegible]
Пшениця збірна	33·—	[illegible]
Жито одноціле	22·—	[illegible]
Жито збірне	21·50	[illegible]
Ячмінь на мливо	17·25	[illegible]
Овес збірний	13·25	[illegible]
Мука пшен. люксусова	66·—	[illegible]
Мука пшен. 65 проц.	46·—	[illegible]
Мука житня тип уряд.	39·50	[illegible]
Висівки житні	8·50	[illegible]
Висівки пшеничні	9·—	[illegible]
Крупи ячмінні грубші	20·—	[illegible]
Пшоно ч. 1	46·—	[illegible]
Пенцак ч. 10	30·—	[illegible]
Сіно солодке кр. пр.	7·50	[illegible]

З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10. Видає Видавнича Спілка „Діло". За редакцію відповідає Олександер Костик.